

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zwolnił spod egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi B. G. w sprawie Km 1316/16 prowadzonej z wniosku wierzycielki I. N. następujące ruchomości zajęte w dniu 31 października 2017 roku : laptop (...) z zasilaczem, telewizor S. i P. , odtwarzacz B-R. D., wzmacniacz D., głośniki różnego rodzaju , samochód V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), saunę w zabudowie , lodówkę Samsung , pralkę . Ponadto Sąd zasądził od I. N. na rzecz P. P. kwotę 4.485 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu .

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następującego stanu faktycznego :

L. K. (1) i P. P. znają się od wielu lat. L. K. (2) prowadził do 2010 r. działalność gospodarczą pod firmą (...) ((...)), zajmującą się m. in. montażem i sprzedażą okien i drzwi. W ramach tej działalności zatrudniał jako pracownika P. P.. Siedzibą tej firmy była nieruchomość położona w Ł. przy ul. (...), zabudowana domem mieszkalnym, w części przystosowanym na cele biurowe i salon sprzedaży firmy (...). Budynek pełnił również funkcje mieszkalne. Mieszkał w nim L. K. (2) wraz z żoną I. N. (wówczas K.) i ich dziećmi. Nieruchomość stanowiła wówczas własność L. K. (2).

Kiedy L. K. (2) zaangażował swoją działalność w inną branżę związaną z energią odnawialną, zaproponował P. P. przejęcie od niego firmy (...). P. P. wyraził zgodę na tę propozycję, otworzył działalność gospodarczą pod firmą (...), przejął pracowników L. K. (2), zaś umową z 1 listopada 2010 r. również prawo do korzystania przez czas nieokreślony z Prawa Ochronnego na Znak Towarowy dotyczący nazwy firmy i jej logo „K. ((...))”. Równocześnie umowa obejmowała prawo do korzystania z lokalu użytkowego znajdującego się w kondygnacji piwnicznej nieruchomości przy ul. (...) w Ł., przedmiotów wyposażenia, w tym środków trwałych firmy (...) ((...))” L. K. (2), samochodu dostawczego marki M. (...), V. 7DB Transporter.

L. K. (2) i I. N. byli małżeństwem do 2012 r. W 2012 r. I. N. wyprowadziła się z domu przy ul. (...) w Ł.. W domu nadal zamieszkiwał L. K. (2).

Kolejnymi aneksami była zmieniana odpłatność P. P. za korzystanie z nieruchomości i tak w 2010 roku czynsz ten wynosił 4.000 zł , a następnie został zmniejszony w dniu 16 grudnia 2014 roku do kwoty 2.000 zł , a następnie w dniu 7 sierpnia 2015 roku kwota ta wyniosła 200 złotych .

Od 2015 roku I. K. prowadziła egzekucję alimentów na rzecz syna W. , z tym , że po miesiącu od złożenia wniosku egzekucyjnego syn W. zamieszkał z ojcem . Między stronami trwał spór co do alimentów i miejsca zamieszkania dzieci .

W dniu 25 sierpnia 2015 r. L. K. (2) i P. P. zawarli sporządzoną w formie pisemnej umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), objętej księgą wieczystą nr (...).

Mocą tej umowy L. K. (2) zobowiązał się do sprzedania na rzecz P. P. do dnia 31 grudnia 2015 r. wyżej wymienionej nieruchomości wraz z przynależną infrastrukturą zapewniającą prawidłowe korzystanie z nieruchomości oraz pełnym wyposażeniem (meble, sprzęt RTV, AGD). W umowie jako ruchomości nią objęte wymieniono m. in. telewizor S. (...) cali, kompletny sprzęt muzyczny marki D. (...) B. R. plus wzmacniacz Amplituner wraz z 6 głośnikami – 2 x J., 2 x A., 1 x A. A. oraz 1 x A. (...), meble w kondygnacji piwnicznej, parterowej, drugiej i na poddaszu, zabudowaną saunę, lodówkę Samsung, piekarnik N., zmywarkę B., piec kuchenny B., pralkę B., pralkę A..

W § 3 ust. 1 umowy, L. K. (2) oświadczył, iż tytułem realizacji umowy ostatecznej kwituje odbiór zadatku w wysokości 50.000 zł przekazanego przez kupującego gotówką w dniu podpisania tej umowy a strony ustaliły cenę sprzedaży w wysokości 500.000 zł. Kupujący zobowiązał się do spłaty całego zadłużenia wynikającego z wpisów hipoteki ustanowionej na tej nieruchomości (w umowie wskazano, iż zadłużenie z tytułu pożyczki hipotecznej wynosi

ok. 440.000 zł). Kupujący zobowiązał się zapłacić cenę końcową uwzględniając całe zadłużenie aktualne na dzień podpisania umowy ostatecznej.

Umową z dnia 29 grudnia 2015 r. zawartą w formie aktu notarialnego L. K. (2) sprzedał na rzecz P. P. nieruchomości położoną w Ł. przy ul. (...) za cenę 464.000 zł. W § 4 umowy, strony oświadczyły, że kwota 50.000 zł została zapłacona przed podpisaniem umowy, zaś kwota 414.000 zł zostanie zapłacona w równych ratach miesięcznych po 3.113 zł każda i ostatnia rata w wysokości 3.265 zł, płatne do dziesiątego każdego miesiąca począwszy od kwietnia 2016 r.

Na datę sporządzenia umowy sprzedaży z dnia 29 grudnia 2015 r. w księdze wieczystej (...) wpisana była na rzecz (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. hipoteka umowna kaucyjna na sumę 800.175,00 zł zabezpieczająca spłatę pożyczki hipotecznej z dnia 15 lutego 2008 r., odsetek, prowizji i innych kosztów. Pożyczkobiorcą pożyczki wspólnej hipotecznej z dnia 15 lutego 2018 r. była I. K. oraz L. K. (2).

W dniu 1 stycznia 2016 r. L. K. (2) jako sprzedający nieruchomości i P. P. jako kupujący nieruchomości podpisali protokół przekazania przez sprzedającego kupującemu nieruchomości przy ul. (...) w Ł. wraz z przynależną infrastrukturą zapewniającą prawidłowe korzystanie z nieruchomości oraz pełnym wyposażeniem (meble, sprzęty AGD, RTV). W protokole wskazano, że przekazanie obejmuje wszystkie meble w kondygnacji piwnicznej, kondygnacji drugiej, na poddaszu wraz z zabudowaną sauną oraz kuchnią w kondygnacji parterowej i sprzętem AGD (lodówka Samsung, piekarnik N., zmywarka B., piec kuchenny B., pralkę B., pralkę A.) oraz sprzęt RTV (telewizor P., telewizor S. (...) cali, kompletny sprzęt muzyczny marki D. (...) B. R. plus wzmacniacz Amplituner wraz z 6 głośnikami – 2 x J., 2 x A., 1 x A. A. oraz 1 x A. (...)).

Również w dniu 1 stycznia 2016 r. L. K. (2) jako najemca i P. P. jako wynajmujący podpisali umowę najmu na cele mieszkalne pomieszczeń mieszkalnych o łącznej pow. 95 m kw położonych w kondygnacji drugiej oraz na poddaszu nieruchomości przy ul. (...) w Ł. wraz z pełną infrastrukturą i wyposażeniem.

Umowa została zawarta na okres do 31 grudnia 2015 r. Strony przewidziały możliwość jej wypowiedzenia za 30 dniowym wypowiedzeniem. Czynsz najmu został ustalony na kwotę 500 zł miesięcznie plus podatek vat. W cenie czynszu zostały uwzględnione zryczałtowane koszty świadczeń dodatkowych (energia elektryczna, woda, ścieki, ogrzewanie dostęp do sieci internetowej).

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od L. K. (2) na rzecz I. N. kwotę 42.569,01 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2014 r. 11 grudnia 2014 r. do dnia 9 lutego 2016 r. , z tym że zasądzona kwotę rozłożył na 28 miesięcznych rat, pierwsza w kwocie 2.069,01 zł i kolejne 27 rat w kwocie po 1.500 zł płatne do 10 dnia każdego miesiąca począwszy od 10 marca 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat oraz kwotę 2.447 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi nadał klauzulę wykonalności temu wyrokowi co do rat wymagalnych do 10 września 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tychże rat oraz przyznał I. N. od L. K. (2) kwotę 120 zł tytułem kosztów postępowania klauzulowego.

Aneksem z dnia 2 kwietnia 2016 r. do umowy najmu z dnia 1 stycznia 2016 strony podwyższyły wysokość czynszu do kwoty 1.000 zł plus vat (łącznie 1230 zł) miesięcznie, zaś aneksem z dnia 12 kwietnia 2016 r. zmieniły czas trwania umowy na niekreślony wprowadzając do umowy zapis o możliwości jej wypowiedzenia z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia. Nadto postanowiły, że opłaty za dostęp do sieci internetowej, telewizji kablowej i za telefon stacjonarny będą regulowane we własnym zakresie przez wynajmującego, obok czynszu a następnie aneksem z dnia 30 grudnia 2016 r. do umowy najmu z 1 stycznia 2016 r. strony ograniczyły przedmiot najmu do pomieszczeń mieszkalnych o łącznej pow. 45 m kw, znajdujących się w kondygnacji drugiej budynku wraz z wyposażeniem, z tym że zastrzegły dla wynajmującego prawo korzystania z pomieszczeń w kondygnacji parterowej i piwnicznej po wcześniejszym zgłoszeniu zamiaru korzystania z tych pomieszczeń. Równocześnie strony obniżyły wysokość czynszu do 500 zł plus vat.

W dniu 31 grudnia 2016 r. L. K. (2) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej B. sprzedał P. P. samochód osobowy V. (...) rok produkcji 2005 r. o przebiegu 581.200 km za cenę 10.455 zł brutto. W związku z tą transakcją L. K. (2) wystawił fakturę vat nr (...) z dnia 31 grudnia 2016 r. Pojazd został zarejestrowany na powoda w dniu 13 stycznia 2017 r. W dacie sprzedaży auto wymagało generalnego remontu, który następnie został przeprowadzony na zlecenie powoda, przy czym naprawa trwała kilka miesięcy i dotyczyła m. in. naprawy silnika, skrzyni biegów, naprawy blacharsko lakierniczej. Koszty naprawy przekroczyły przewidywania powoda.

W dniu 21 grudnia 2016 r. do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi B. G. wpłynął wniosek I. N. o prowadzenie egzekucji przeciwko L. K. (2) na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 9 lutego 2016 r. w sprawie I C 673/15 zaopatrzonego klauzulą wykonalności postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 8 grudnia 2016 r. Wierzycielka wniosła o prowadzenie egzekucji z wierzytelności, w tym:

- z rachunku bankowego dłużnika,
- przysługującej dłużnikowi od Urzędu Skarbowego;
- przysługującej dłużnikowi od (...) sp. z o.o. w upadłości w Ł. z tytułu umowy pożyczki z dnia 26 listopada 2014 r.,
- przysługującej dłużnikowi wobec P. (...) z tytułu umowy sprzedaży nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) z dnia 29 grudnia 2015 r. polegającej na zapłacie kwoty 414.000 zł.

Nadto wniosła o prowadzenie egzekucji z nieruchomości dłużnika w postaci boks garażowego położonego w Ł. przy ul. (...) lok. 10, dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Umową pisemną z dnia 3 stycznia 2017 r. L. K. (2) sprzedał na rzecz P. P. komputer przenośny A. (...) & (...) za kwotę 900 zł.

W dniu 10 stycznia 2017 r. L. K. (2) jako dłużnik otrzymał od Komornika Sądowego zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie Km1316/16, oraz o zajęciu rachunku bankowego. Została również zajęta wierzytelność dłużnika od (...) Sp. z o.o. w upadłości z tytułu umowy pożyczki.

W dniu 17 stycznia 2017 r. dłużnik L. K. (2) złożył Komornikowi Sądowemu wykaz majątku wskazując, jako składniki swojego majątku: nieruchomość przy ul. (...) w Ł., objętą księgą wieczystą nr (...) udziałów w (...) Sp. z o.o. w Ł. (KRS (...)), 320 udziałów w (...) Sp. z o.o. w likwidacji (KRS (...)), (...) udziałów w B. Sp. z o.o., (KRS (...)), 120.000 udziałów w spółce (...) Sp. z o.o. w upadłości (KRS (...)).

W dniu 24 stycznia 2017 r. P. P. dokonał wpłaty na rachunek w (...) Bank (...) S.A. w W. służący do obsługi spłaty pożyczki hipotecznej z dnia 15 lutego 2008 r. w kwocie 6.225 zł, a w dniu 1 lutego 2007 r. w wysokości 386.541,74 zł według dyspozycji z dnia 31 stycznia 2017 r., spłacając pożyczkę w całości.

Wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2017 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi na skutek apelacji powódki zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 9 lutego 2016 r. w sprawie I C 673/15 w punkcie 1 w ten sposób, że zasądził od L. K. (2) na rzecz I. N. kwotę 42.569,01 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.447 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalił apelację w pozostałej części i zniósł między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

W dniu 29 września 2017 r. do akt sprawy Km 1316/16 wpłynęło pismo pełnomocnika wierzycielki z wnioskiem o prowadzenie egzekucji z ruchomości dłużnika znajdujących się w miejscu zamieszkania dłużnika przy ul. (...) w Ł.. Wierzycielka wskazała m. in. na meble, wyposażenie sauny, sprzęt AGD, RTV, komputery, dron, sprzęt nagłaśniający, telewizory.

W budynku znajdującym się na nieruchomości przy ul. (...) w Ł. zamieszkuje L. K. (2) wraz z jego i pozwanej dziećmi, 15 letnim synem W. K. i 19 letnią córką A. K.. W budynku znajduje się również nadal siedziba działalności gospodarczej powoda (...) i salon sprzedaży. Z garażu znajdującego się w budynku korzysta zarówno powód, jak i L. K. (2).

W dniu 31 października 2017 r. w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego za sygn. akt Km 1316/16 Komornik Sądowy w ramach czynności prowadzonych na nieruchomości przy ul. (...) w Ł. zajął 22 ruchomości, w tym objęte pozwem w niniejszej sprawie:

Co do ruchomości objętych żądaniem pozwu dłużnik jako właściciela wskazał P. P., . O zajęciu ruchomości P. P. dowiedział się 2 listopada 2017 r.

Pismem z dnia 8 listopada 2017 r. powód wezwał pozwaną do zwolnienia od egzekucji zajętych ruchomości objętych pozwem.

Aneksem z dnia 1 stycznia 2018 r. do umowy najmu z dnia 1 stycznia 2016 r. strony oświadczyły, iż w miejsce wynajmującego do stosunku najmu wstępuję aktualny (...) Sp. z o.o. w W..

Dokonawszy takich ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy przyjął, że ruchomości wskazane w pozwie stanowiły własność powoda na skutek umowy sprzedaży zawartej pomiędzy L. K. (1) jako sprzedającym, a powodem jako kupującym. Dowodem na tę czynność są dokumenty prywatne i urzędowe złożone do akt sprawy i zeznania powoda oraz świadka L. K. (2). O fakcie sprzedaży samochodu V. (...) świadczy faktura z dnia 31 grudnia 2016 roku oraz adnotacja Wydziału Komunikacyjnego o przerejestrowaniu samochodu. Tak samo został udowodniony fakt sprzedaży laptopa A. tj na podstawie umowy z dnia 3 stycznia 2017 roku.

Nie do zaakceptowania pozostał również zarzut bezskuteczności względem pozwanej zawartych pomiędzy L. K. (2) i powodem umowy sprzedaży zajętych ruchomości z oparciem o treść art. 527 § 1 kc w związku z art. 531 § 1 kc. Sąd wywiódł wprawdzie, że na datę zawierania z dłużnikiem kwestionowanych umów sprzedaży powód mógł wiedzieć o istnieniu roszczeń I. N. względem L. K. (2), a zwłaszcza dotyczy to sprzedanego samochodu lub laptopa, tym niemniej wierzycielka może zaspokoić swoje pieniężne roszczenia z innych składników majątku dłużnika np. z nieruchomości garażowej, a tym samym pozwana nie wykazała, że czynności sprzedaży ruchomości zostały dokonane z jej pokrzywdzeniem.

Apelację od wyroku złożyła strona pozwana, zarzucając:

a/ naruszenie prawa materialnego w postaci art. 58 § 1 w związku z art. 83 § 1 kc poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji gdy sprzedaż wszystkich ruchomości objętych powództwem przez dłużnika L. K. (2) na rzecz powoda P. P. stanowiła czynność pozorną, a z zebranego materiału dowodowego oraz ustalonego stanu faktycznego wynika, że powód dokonał czynności prawnych nabycia ruchomości dla pozorów i jest to pozornie bezwzględna;

b/ naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia zgodnie z art. 196 kpc poprzez przyjęcie, że powodowi przysługuje legitymacja czynna w sytuacji, gdy nie została zawarta ważna i skuteczna umowa sprzedaży ruchomości wskazanych w umowie przedwstępnej z dnia 29 sierpnia 2015 roku oraz umowy sprzedaży samochodu i laptopa;

c/ naruszenie prawa materialnego w postaci art. 527 § 2 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego oraz ustalonego stanu faktycznego wynika, że zachodzi przesłanka zwiększenia niewypłacalności dłużnika oraz utrudnienia i opóźnienia egzekucji z majątku dłużnika wskutek czynności prawnej zbycia składników majątku z pokrzywdzeniem pozwanej.

d/ naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia, tj art. 227 kpc oraz art. 233 § 1 kpc poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności faktycznych będących przedmiotem postępowania dowodowego, a co za tym idzie dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego poprzez nieuzasadnione

przyjęcie , że jest możliwe zaspokojenie wierzycielki – I. N. z innego znanego majątku dłużnika L. K. (2) , z pominięciem zajętych ruchomości będących przedmiotem niniejszego postępowania , a zbycie tych ruchomości nie spowodowało zwiększenia niewypłacalności dłużnika oraz nie utrudniło i nie opóźniło egzekucji wobec L. K. (2) .

W oparciu o sformułowane zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych od powoda na rzecz pozwanej , ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji .

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu .

Na wstępie zauważyć należy , że Sąd Rejonowy , orzekający w niniejszej sprawie , dokonał , wbrew zarzutom apelacji , prawidłowych ustaleń faktycznych , trafnie oceniając przy tym zgromadzone w sprawie dowody . Z treści zebranego materiału dowodowego Sąd I instancji wyprowadził właściwe ustalenia i wnioski , w oparciu o które prawidłowo zastosował normy prawa materialnego , zaś sposób procedowania w sprawie odpowiadał wymogom określonym w kodeksie postępowania cywilnego . Tym samym Sąd Okręgowy w całej rozciągłości przyjmuje ustalenia i wnioski Sądu meriti jako własne .

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do zarzutów natury procesowej zgłoszonych przez pozwaną stwierdzić należy , że Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do podzielenia podnoszonego w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 § 2 kpc oraz art. 227 kpc . Podkreślenia wymaga , że zwalczanie swobodnej oceny dowodów nie może polegać jedynie na przedstawieniu własnej korzystnej dla apelującego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartych na własnych ocenach , lecz konieczne jest wykazanie , że wskazane w art. 233 § 1 kpc kryteria wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone , a nadto , że miało to wpływ na wynik sprawy . Innymi słowy konieczne jest wykazanie , że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego , to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów . Przedstawiona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie narusza wspomnianych reguł . Kwestia istnienia innych składników majątku , do których może być skierowana egzekucja została wykazana przez stronę powodową , mimo , że niniejsze postępowanie nie jest prowadzone w zakresie skargi paulińskiej .

Powód powołuje się w niniejszej sprawie na swoje prawo własności co do ruchomości zajętych w toku egzekucji przeciwko nie uczestniczącemu w procesie dłużnikowi pozwanej . Zasadniczym zagadnieniem jest ocena zarzutów pozwanej , która kwestionuje , po pierwsze prawo własności powoda , twierdząc , że czynności te nie mają skutku przenoszącego własność , ponieważ zostały dokonane dla pozoru. Poza tym pozwana kwestionuje skuteczność umów sprzedaży zawartych pomiędzy dłużnikiem a powodem z uwagi na spełnienie przesłanek określonych w art. 527 § 1 i 2 kc . W wypadku pozytywnej oceny pierwszego z zarzutów zbędne staje się rozważanie drugiego , powód nie może wtedy skutecznie powołać się na prawo przysługujące mu do zajęcia ruchomości (art. 841 kpc) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 roku V CSK 563/13)

Osią sporu w niniejszej sprawie stanowiła bowiem kwestia , czy umowy sprzedaży na podstawie których powód nabył ruchomości , następnie zajęte w drodze egzekucji należy kwalifikować jako pozorną w rozumieniu art. 83 kc . Pozorność umowy sprzedaży strona pozwana wywodzi z faktu , że zmierza ona do pomniejszenia majątku dłużnika L. K. (2) i w konsekwencji uniemożliwienia skutecznego egzekwowania jej wiarygodności w postępowaniu egzekucyjnym .

Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas , gdy występują łącznie następujące warunki : oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozoru , oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie , adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozoru , czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności . Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych , jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia . Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność

między oświadczeniami a prawdziwymi zamiarami stron , czyli upozorowanie stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia) , nie wyłączając organów władzy publicznej , że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. (wyrok Sądu Apelacyjnego z w Ł. z dnia 4 września 2012 III AUa 19/12)

Zdaniem Sądu Okręgowego , pozwana podnosząc zarzut pozorności nie udowodniła , że czynnością ukrytą było uniknięcie skutków zajęcia przez Komornika ruchomości znajdujących się na nieruchomości w Ł. przy ul. (...) . Zważyć bowiem należy , że w niniejszej sprawie o pozorności umowy sprzedaży można by było mówić na gruncie art. 83 kc jedynie w kontekście , gdyby w dacie ich zawarcia przysługiwała pozwanej wierzycielności względem L. K. (2) i istniałaby obawa , że majątek dłużnika jest niewystarczający do zaspokojenia roszczeń wierzycielki , a strony umowy działały ze świadomością pokrzywdzenia wierzycielki.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości , że powód zawarł z L. K. (2) najpierw w dniu 25 sierpnia 2015 roku umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) wraz z ruchomościami stanowiącymi wyposażenie domu , a następnie w dniu 29 grudnia 2015 roku notarialną umowę sprzedaży nieruchomości . Okoliczności sprzedaży tej nieruchomości , wskazane przez powoda dotyczyły przejęcia przez niego uprawnień w prowadzeniu działalności gospodarczej pod nazwą firmy (...) . ((...)) . Nie można bowiem pominąć faktu , że powód współpracował z L. K. (2) od kilku lat , z początku działał w firmie jako wynajmujący jego pomieszczenia , a ostatecznie dokonał przejęcia firmy łącznie ze znakiem towarowym , co nastąpiło w dniu 1 listopada 2010 roku . Natomiast wyrok zasądający w sprawie z powództwa I. N. przeciwko L. K. (2) zapadł przed Sądem Okręgowym w Łodzi w dniu 9 lutego 2016 roku , a pismo Komornika do dłużnika informujące go o wszczęciu egzekucji zostało doręczone dłużnikowi w dniu 10 stycznia 2017 roku , a powodowi w dniu 1 marca 2017 roku .

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na fakt , że zawarta umowa sprzedaży nieruchomości w Ł. przy ul. (...) skutkowałą tym , że został spłacony w całości przez powoda w ramach spłaty należności za tę nieruchomość , kredyt hipoteczny , co stanowiło kwotę 386.541,74 złotych . Spłata tego kredytu poprzez wpłatę jednorazową nastąpiła w dniu 24 stycznia 2017 roku , przy czym należy podkreślić również , że kredyt hipoteczny obciążający nieruchomość położoną w Ł. przy ul. (...) wynikał z umowy kredytowej , w której zobowiązanymi był L. K. (2) jak i pozwana – I. N. .

Te same argumenty dotyczą zawarcia umowy sprzedaży samochodu osobowego V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz laptopa A. . Samochód został bowiem sprzedany przez L. K. (2) powodowi w dniu 31 grudnia 2016 roku i zarejestrowany na kupującego w dniu 13 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy podzielił więc stanowisko Sądu I instancji , że strona pozwana nie zdołała wykazać pozorności umów sprzedaży ruchomości będącym przedmiotem niniejszego postępowania . Należy bowiem wskazać , że umowy te byłyby pozorne , gdyby pod pozorną czynnością prawną nic się nie kryło , czyli gdyby strony nie miały rzeczywistego zamiaru wywołania skutków tej czynności lub gdyby pod czynnością pozorną kryła się inna czynność prawna . W obydwu przypadkach należałoby wykazać , że powód wraz z L. K. (2) , który w niniejszej sprawie był jedynie świadkiem , godził się na taką pozorność i był jej świadomy . Dowodów takich nie przeprowadzono , a okoliczności zawarcia tych umów , a zwłaszcza umowy sprzedaży nieruchomości wraz z ruchomościami stanowiącymi jej wyposażenie świadczą o zupełnie innej istocie tych umów .

Wobec uznania przez Sad Okręgowy , że w sprawie nie zostało wykazane , aby umowy sprzedaży ruchomości zostały dotknięte pozornością należy rozważyć , czy jest możliwy do zastosowania zarzut skargi pauliańskiej . Uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanych z pokrzywdzeniem wierzycieli może nastąpić w drodze powództwa , jak również w drodze zarzutu podniesionego w obronie przed powództwem wytoczonym przez osobę trzecią , która uzyskała korzyść majątkową wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika , w szczególności w obronie przed powództwem przeciwegzekucyjnym z art. 841 kpc .

Do uwzględnienia zarzutu opartego na skardze pauliańskiej z art. 527 § 1 kc należało zatem ustalić w tych okolicznościach czy :

- istnieje godny ochrony interes wierzyciela w postaci wierzytelności
- dokonano przez dłużnika z osobą trzecią czynności prawnej
- dokonanie przez dłużnika czynności z pokrzywdzeniem wierzyciela , a zarazem takiej , z którą osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową
- dokonanie przez dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia
- działanie osoby trzeciej w złej wierze .

O ile została spełniona przesłanka istnienia wierzytelności względem dłużnika L. K. (2) , Sąd Okręgowy nie dopatrył się w czynności sprzedaży ruchomości działania z pokrzywdzeniem wierzyciela .

Zgodnie z art. 527 § 2 kc czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela , jeżeli w skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny w wyższym stopniu , niż był przed dokonaniem czynności . Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia niewypłacalności . Zgodnie z potocznym znaczeniem tego terminu chodzi tu o sytuację dłużnika polegającą na braku możliwości wywiązywania się przez niego z zobowiązań finansowych . (M. P.-S. – System prawa prywatnego t.6 s. (...)) . Jak podkreśla się w judykaturze , pokrzywdzenie wierzycieli powstaje na skutek takiego stanu faktycznego majątku dłużnika , który powoduje niemożność , utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 IV CKN 525/00 LEX nr 53110, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2004 II CK 367/03 Lex nr 174173) . Ustaleń w tym zakresie Sąd dokonuje według zasad przewidzianych w art. 227 – 234 kpc , na podstawie zebranych dowodów i wszelkich ujawnionych w sprawie okoliczności , przy uwzględnieniu reguł logiki i doświadczenia życiowego .

Należy przy tym mieć na względzie , że to wierzyciel jest dysponentem postępowania egzekucyjnego i to on dokonuje wyboru , z którego składnika majątkowego egzekucja będzie najdogodniejsza . Jeżeli zatem dochodzi choćby tylko do pogorszenia stanu ściągłości roszczenia , jest to sytuacja , w której wierzyciel może domagać się ochrony na podstawie art. 527 kc . Przy wszczęciu egzekucji w dniu 21 grudnia 2016 roku przez pozwaną , zostały wskazane składniki majątkowe , z których egzekucja miała być prowadzona . Wśród tych składników jest zarówno nieruchomości w postaci odrębnej własności w postaci boksu garażowego mieszczącego się przy ul. (...) objętej kw (...) , jak i udziały dłużnika w kilku Spółkach . Składniki ruchome zajęte następnie przez Komornika w dniu 31 października 2017 roku pojawiły się w żądaniu egzekucyjnym w piśmie z dnia 29 września 2017 roku , a więc w toku trwającej już od grudnia 2016 roku egzekucji . Nie stanowiły one więc zasadniczego składnika majątkowego dłużnika . Nie każda czynność prawna powodująca zmniejszenie majątku dłużnika może być uznana za krzywdzącą wierzycieli . Nie będzie ona miała takiego charakteru wówczas , gdy dłużnik w zamian za swoje świadczenie uzyskał ekwiwalent , który posłużył mu do zaspokojenia wierzycieli (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 1999 I CKN 287/98 Lex nr 147235) . Tak było w niniejszej sprawie , skoro sprzedaż nieruchomości wraz z ruchomościami będącymi wyposażeniem biurowym pozwoliła na spłacenie obciążeń hipotecznych tej nieruchomości , do których spłacenia była również zobowiązana pozwana z racji podpisania umowy kredytowej obciążającej nieruchomość położoną w Ł. przy ul. (...) również przez nią .

Słusznie , zdaniem Sądu Okręgowego , Sąd I instancji wskazał , że strona pozwana jako wierzycielka nie sprostowała ciężarowi dowodowemu spełnienia wszystkich przesłanek z art. 527 kc . Nie został bowiem wykazany fakt niewypłacalności dłużnika w chwili zgłoszenia zarzutu ze skargi pauliańskiej przez pozwaną . Nie została bowiem wykazana bezskuteczność postępowania egzekucyjnego i fakt , że składniki majątku dłużnika nie wystarczą na zaspokojenie wierzyciela . Jest to istotne w kontekście zajętych ruchomości bowiem na żadnym etapie postępowania nie zostały one wycenione , a co za tym idzie , nie zostało ustalone czy egzekucja skierowana do tych ruchomości w istotny sposób zaspokoi wierzycielkę . Dotyczy to bowiem rzeczy ruchomych będących w codziennym użytkowaniu , prawdopodobnie od kilku lat , jak chociażby lodówka , pralka , czy nawet sprzęt komputerowy kilkuletni , będący w ciągłym użytkowaniu . Również samochód zajęty w egzekucji , sprzedany przez dłużnika L. K. (2) w chwili dokonania

tej czynności nie miał znacznej wartości , bowiem przeszedł gruntowną naprawę , co zostało wykazane chociażby fakturami z jego naprawy.

Powyższe rozważania w kontekście oceny zasadności zarzutów apelacji prowadzą do wniosku , że apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie i na podstawie art. 385 kpc podlega oddaleniu jako bezzasadna .

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 2 pkt 5 oraz § 10 pkt 1 ppkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów (Dz U z 2015 poz. 1800 ze zm) .